

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XII NR. 32

VINERI 10 AUGUST 1956

4 PAGINI, 25 BANI

Sărbătoarea constructorilor sovietici

Potrivit hotărârii P.C.U.S. și a guvernului sovietic, la 12 august se va sărbători pentru prima dată în U.R.S.S. Ziua constructorilor. Aceasta zi va fi sărbătorită într-o atmosferă de avânt în muncă al oamenilor sovietici pentru înălțarea istoricelor hotărâri ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S., care a trasat un vast program de construcție economică și culturală continuă, de ridicare a bunei materiale a poporului sovietic.

Ing. B. RADOVICI
locuitor al ministrului Construcțiilor

de ori. Pe această bază, precum și datorită intensei mecanizări și ridicării nivelului de organizare, productivitatea muncii va crește cu cel puțin 52%, iar prețul de cost al lucrărilor de construcție va fi redus cu cel puțin 7%.

cum simțitor de cea propusă înainte. Dispar casele construite după proiectele individuale, peste măsură de înalte, cu turnuri și stiluri de-a lungul fațadelor, cu cornișe voluminoase care necesită sute de tone de metale.

Proiectarea tip devine baza arhitecturii sovietice, atât cum va arăta o casă tip din Moscova în următorii ani. Clădirea va fi de 3-4 etaje, în general, Pereții, tapetați cu materiale lavabile, podelele captușite cu linoleum, pereții despărțitori amenajați sub formă de dulapuri cu sertare și rafturi demontabile. Bucătăriile vor fi prevăzute cu dispozitive tehnice cele mai moderne, băile confortabile.

În prezent, se examinează problema includerii costului mobliei și a garniturii standard de utilaje de construcție în devizul general de construcție al casei. În felul acesta, mobila va deveni proprietatea locatarilor și va fi achizițată în cadrul amortizării creditului pe termen lung.

Recent, glorioșii constructori ai Moscovei au dat în folosință o gigantică construcție sportivă, care prin amploare și frumusețe nu stă mai puțin de preț de Universitatea „M. V. Lomonosov” sau de minunatul complex al Expoziției agricole unionale. Este vorba de stadionul central „V. I. Lenin”. Acesta este cel mai mare ansamblu sportiv din Europa, având peste 130 săli, terenuri, piste de atletism.

Acestă creștere și înnoire rapidă are loc nu numai la Moscova, ci și în celelalte orașe ale U.R.S.S.

În cel de al șaselea cincinal se deslășoară pe scară largă construcția de locuințe în regiunile de est ale U.R.S.S. Astfel, numai la Krasnoarsk urmează să se clădească case de locuit cu aproape 27.000 apartamente, 22 clădiri pentru școli, 14 clădiri pentru cluburi și altele. Amploarea acestor lucrări de construcție este legată de construirea unui număr important de întreprinderi industriale, precum și a marilor hidrocentrale de pe Enisei.

Aceasta este imaginea generală care se desprinde din construcția orășenească sovietică, — o imagine a tinereții și înfloririi.

Toate acestea te fac să te gindești fără să vrei la situația din țările capitaliste, unde guvernul reduce sistematic prevederile bugetare pentru construcții social-culturale, pentru a spori și mai mult cheltuielile militare. În primul semestru al acestui an, volumul construcțiilor de locuințe în S.U.A. a scăzut cu 10%.

Cu atât, cât luminoso ne apare exemplul însuși al construcției social-culturale în U.R.S.S.

Învăbind din experiența constructorilor sovietici, constructorii noștri își consacră cu avânt toate forțele pentru realizarea într-un ritm rapid a marelui program de construcții stabilite prin Directivile Congresului al II-lea al P.M.R. în scopul înlăturării economiei socialiste unitare și al ridicării nivelului de trai al celor ce muncesc.

De Ziua constructorului, inginerii, tehnicienii și muncitorii constructori din țara noastră adresează un cald salut fratresc constructorilor din marea țară a socialismului victorios.

Spartachiada popoarelor U.R.S.S.

Duminică 5 august, pe stadionul central „V. I. Lenin” din Moscova a avut loc deschiderea Spartachiadei popoarelor U.R.S.S., marea demonstrație a măiestriei sportivilor sovietici. Au fost de față conducătorii Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și al guvernului, membrii corpului diplomatic, personalități sportive de peste hotare.

În vederea acestui remarcabil eveniment din istoria sportului sovietic, milioane de tineri și tinere s-au pregătit timp îndelungat. Cele cincisprezece republici unionale au trimis la Moscova pentru a lua parte la această manifestare pe cei mai buni sportivi ai lor. Printre cei 9.600 de participanți se află muncitori și colhoznici, mecanizatori și constructori, ingineri și elevi ai școlilor de meserii, studenți și medici, învățători și funcționari... În decurs de 12 zile, pe stadioanele din Capitala U.R.S.S., la bazele de înot, în sălile de gimnastică se va desfășura o susținută luptă sportivă pentru cucerirea titlului de campion național.

S-au și înregistrat performanțe remarcabile. Cei mai buni alergători de fond din U.R.S.S.

s-au avântat în finala probei de 10.000 metri din cadrul Spartachiadei. S-a remarcat alergătorul Vladimir Kuj, care a trecut primul linia de sosire realizând timpul de 28.57,8 — un nou record al U.R.S.S. și a treia performanță mondială în istoria acestei probe.

Acestă grandioasă manifestare a celor mai buni sportivi sovietici a produs o puternică impresie asupra oaspeților străini. După deschiderea Spartachiadei, René Rousseau, președintele unei mari federații sportive a muncitorilor francezi, a declarat unui corresponsent al ziarului „Pravda” că demonstrația sportivă de pe stadionul central „V. I. Lenin” îl înălțarește convingerea că măiestria sportivilor sovietici crește necontenit. Președintele Federației fotbalistilor din Grecia, Alanasios Meringas a declarat că în tot ceea ce a văzut se simte dragostea puternică de viață a poporului sovietic.

În clișeu: demonstrația de gimnastică a tinerilor din asociația sportivă „Rezervele Ce Cei mai buni alergători de fond din U.R.S.S. muncă”.

Am văzut cu ochii mei

Aca T. I. DON ARGHEZI

Trebuie întâi să lăcer adușilor din Kremlin o lertare: inferioritatea mea de a nu fi un orator și de a nu putea să improvizez după regulă, îmi aduce aminte că sînt un scriitor și mi permit ca-n loc să mi vorbesc în vînt, să mi lăcesc. Limba scriitorului e conștientă și grațioasă și conștientă.

Sînt în călătorie întâia dată prin continentul Uniunii Sovietice și de cîteva zile în Moscova legendară, evocatoare de frământări, de lupte crîncine și de titanice biruințe. Cîștiseam, auzisem multe, dar mărturisesc că nu m-am așteptat să văd ce văd, și să simt ce simt. Sînt născut. Am intrat într-un vast univers de miracole nebănuite.

Nu aș putea să mulțumesc îndeajuns cîrmuirii țării mele care m-a încredințat să fac parte din delegația guvernamentală înscătinată să prîncească tezaurul național românesc, încredințat împărăției ruse și restituit după 41 de ani de către socialiști.

Îi mulțumesc mai ales că mi-a dat prilejul să constat, în proporțiile realizărilor sovietice, cît de mare, cît de departe și cît de repede poate să ajungă omul cînd avîntul gigantului aflat într-insul nu e și înghețat de fiara lacomă a categoriilor stăpînitoare.

În 41 de ani s-au succedat și la noi în România cîteva generații, ajunse cele mai multe la maturitate. Ele nu știu că avem odoare, că osemintele de aur ale veacurilor rominești au existat vreodată și că sînt. Cei care le știu întruiva, nu credem că le mai vedem. În copilărie, la vîrsta de 16 ani, acum 60 de ani, am văzut ultima oară, la București, Cîșca cu puli. Acum, am întîlnit-o la Moscova, la Kremlin, grație guvernului sovietic și generalului comandant Vedenin, care ne-a deschis poartile ilustrei cetăți, ca să-l arate delegației noastre comora în parte uitată și în cea mai mare parte necunoscută. Podidit, de impresii, de reminiscențe, de întuiții și afinități nemăiestrate personal, m-a zguduit o emoție aproape de plîns. Am văzut cu ochii mei, am pipăit cu degetele mele.

Măreția sovietică a tezaurului nostru un accent care-l face grandios. Peste puține zile, minunile noastre scumpe vor fi transportate sub pază militară la București.

Să nu uităm cîteva lucruri care caracterizează noblețea gestului sovietic. Să nu uităm că Republica Sovietică ne restituie tezaurul după ce am atacat-o cu mîna armată și am invadat-o. De vreme ce am făcut-o să stîngere adică, legea învingătorului îl dădea dreptul să ni-l confiscie. Nu l-au generozitate nemulțumită în mîile de ani ale trecutului aprig, zburcînat, al omenirii, guvernul sovietic ne cheamă la cîrmă și ne spune: „Astea toate sînt ale noastre. Luă-lele cu voi și duceți-vă cu ele la vatră”. El ne-a găstrat cu luare aminte comora și ne-o dă înapoi. Să nu uităm nici în ce fel de condiții și evenimente ne-a fost păstrat în timpuri în care alte etate își pierdeau capul: în două mari războaie consecutive, plus războiul intestine subvenționate din afară. Mai mult: peste comora Rominești a trecut fără să o atingă în departările unde fusese ascunsă, cea mai neasemuită revoluție din toată lumea.

Luăm parte șase romini în numele poporului și guvernului rominec la un act istoric fără precedent. În calendarul nostru național, Sovietele înscruie o sărbătoare nouă, asupra căreia nici o controversă nu-i cu putință. Îmi închin paharul în sănătatea generalului Andrei Vedenin, comandantul Kremlinului, a cărui bunătate surzătoare ne-a călăfat simțirea și în căștii ochi de o seninătate angelică nu pot să-i mai uit niciodată.

Închin paharul meu în slava socialismului izbăvitor.

Închin paharul în gloria Uniunii Republicilor Sovietice și a guvernului ei, care a hotărît restituirea.

Cu multă răcoala masa prietenească dată în ziua de 6 august în cîșca delicioasă rominească la Moscova pentru preluarea tezaurului de artă.

Pentru realizarea acestui vast program al construcției pașnice sînt prevăzute investiții capitale de 990 miliarde ruble, adică cu 67% mai mult decît în cincinalul precedent și de 15 ori mai mult decît în cursul primului plan cincinal. În fața constructorilor sovietici s-au deschis astfel posibilități uriașe pentru folosirea cunoștințelor și experienței lor.

O mare amploare va lua în cursul celui de al șaselea cincinal construcția social-culturală, expresie a năzuinței întregului popor sovietic de a-și făuri bunăstarea și fericirea. Se vor construi în orașe așezări muncitorești, și la case de fondurile statului — case de locuit pe o suprafață de aproximativ 205 milioane m p. adică de aproape două ori mai mult decît în cel de al cincilea cincinal.

Tehnica construcției, calitatea și eficiența materialelor de construcție se îmbunătățesc an de an. Sanitarele sovietice se transformă tot mai mult în puncte de montaj, părțile componente ale clădirilor fiind realizate în uzine speciale sau pe poliigoane, cu turnare. În comparație cu anul 1955, pînă la sfîrșitul celui de al șaselea cincinal folosirea betonului și a betonului armat în construcții va crește de 2,5 ori, a pieselor prefabricate din beton armat — de șase ori, a blocurilor mari pentru ziduri de 60

înălțăt atît de multe orașe noi, nu se reconstruiesc și nu se înfrumusețează într-un asemenea ritm orașele existente. Pretutînd în Uniunea Sovietică dezvoltarea orașelor se deslășoară pe o scară foarte largă. Grija față de om, preocuparea centrală a P.C.U.S. și guvernului sovietic se oglindesc și în această intensă activitate constructivă.

Cel mai grăitor este în această privință însuși exemplul Moscovei. Aici s-au construit în cursul celui de al cincilea cincinal 4.305.000 m p. de suprafață locativă, asigurîndu-se prin aceasta locuințe moderne și confortabile pentru aproape o jumătate milion de moscoviti. Numai în cursul anului trecut s-au realizat din fondurile statului 1.010.000 m p. de suprafață locativă și încă 55.000 m p. din resursele locale ale sovietelor locale și întreprinderilor pendente de ministere.

Tot în 1955, s-au construit la Moscova 40 localități de școli, 11 policlinici, noi spitale cu gaste trei mii de paturi, 5 cinematografe și 13 hoteluri, 1.200.000 m p. drumuri și șosele, launastere noi cartiere, noi raioane ale orașului.

În cel de al șaselea plan cincinal Moscova va primi 300.000 apartamente. În fiecare an, aproape 60.000 familii se vor muta în case noi. Noua arhitectură se deosebește a-

Cartea viitorului

Ing. L. TEPOV

Am făcut de curînd o vizită inginerului V. M. Zavalov. Aici am văzut pe masă o carte groasă cu coperti de culoare închisă pe care nu era scris nimic.

— Imi pare foarte rău — imi spune inginerul — că nu vă pot oferi o lectură mai variată. Cartea mea este un lucru nou și asemenea cărți s-au scris, sau mai bine zis, s-au fabricat puține. Două-trei cu caracter științific, una cu caracter istoric, cinci de literatură beletristică — iată tot ce cuprind de pînă acum biblioteca.

— Spunînd acestea, el arătă spre dulapul de lângă perete.

— Această biblioteca mea Văd că abia așteptați să începeți lectura — spuse Zavalov. — Așezați-vă în fotoliul de calov.

Am luat cartea și m-am îndreptat spre locul indicat. Acolo era întineric și așteptam ca stîpînul să-mi dea o lampă, dar el se duse spre bibliotecă și întrebă:

— Ce veți citi?

— Întrebarea m-a cam încurcat căci cartea era doar în mîinile mele.

— Aș citi, propriu zis, nici nu știu ce. Să încep cu ceva științific. Numai că aici e întineric.

— Veți citi un curs de paleontologie — zise Zavalov.

Am deschis cartea și în fața mi s-apără o pagină albă, necrisă. Deodată se lumină puțin, apoi începu să se lumineze mai tare...

Calătorind prin U.R.S.S. (I)

Sentimentul imensității

de acad. prof. P. CONSTANTINESCU-IAȘI

Există un hotel unde călătorii, care schimbă trenurile în cele 3 direcții — Chișinău, Bălți, Iași — pot găsi confortabile și convenabile camere de dormit. Și pentru că ne-am oprit la amănunte — aparent fără importanță — se cuvine să amintim și felul ireproșabil în care am fost serviti la restaurantul gării. Dacă am vrea să caracterizăm prima impresie încercată la intrarea în restaurant — reînnoită de-altminteri după intrarea în vagonul-restaurant la plecarea din Ungheii — am fi ispiștii să spunem că ceea ce surprinde ochiul este albul care domină: fețele de mese, perdelele ferestrelor, îmbrăcămintea ospățărilor.

A doua zi, în vagonul ce ne ducea spre Moscova, însoțitorul ne oferă ceal proaspăt și aromată, mirîndu-se că nu împlum ceasga de cîteva ori, după obiceiul locului.

Trenul gomește de-a lungul Ucrainei. Numele gării — Jmerinka, Uman, Vinîta, Vapniarka — evocă grozavii unui război nimicitor și mirsevale fapte săvîrșite de vremelnicii ocupanți hitleristi. Distrugerile războiului au fost de mult înlăturate. Căte un întilnim în cale gări mari, albe și luminoase, străjuite de parcuri, uriașe magazii și silozuri, nesfîrșita rețea de cale ferată dovedind un bogat trafic, case gospodărești în apropierea gării și, mai presus de toate, chipurile surzătoare ale tuturor — funcționarii și călătorii.

Odată cu primul pas făcut pe pămîntul Uniunii Sovietice te cuprînde un sentiment puternic și nou, pe care cu greu îl poți defini. E sentimentul imensității, pe care nu l-ai cunoscut pînă atunci. Totul este imens: vagonul masiv în care intri, gările pe care le străbăți, fluviile ce le zărești de la fereastră — și, mai ales, întîlnirea pe care ochiul cu greu izbuteste s-o cuprîndă. Cu adevărat U.R.S.S. e țara proporțiilor uriașe.

Călătorim o zi și o noapte prin Ucraina — țara stepelor fără sfîrșit,

ÎNSEMNĂRI

In țara Selmei Lagerlöff

În copilăria mea am citit un basm pe care nu îl voi uita niciodată. Era vorba în el de un fel de adunare a copiilor din toate țările lumii care avea loc undeva pe fărîmă unei mări ferice, plantat cu o floră nemaizădă. Adunarea era patronată de Soare și de Zina prietene. Stăpînul mării — Balaurul noștii și al ghețurilor — se simți tulburat de ghețurile voioasă a copiilor lumii și hotărî să le-o răpească pe Zina prietenei și să se reverse asupra fărîmii totopului unui ușor cumpăt. Dar — spune basmul — copiii s-au luat de mînd și au prins să sufle din toată puterea în direcția mării. Răsușarea lor conștientă era altă de doritoare, înțel Balaurul noștii și al ghețurilor în ugor isgonit și în cele din urmă obligat să se refugieze în strălîndurile mării.

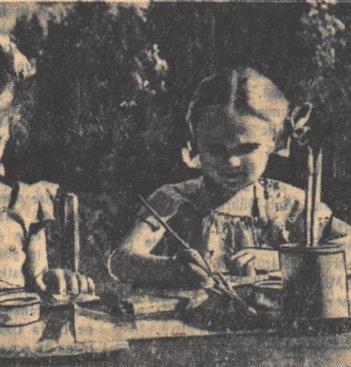
Basmul a fost scris de celebra autoare suedeză de literatură pentru copii — Selma Lagerlöff. După mulți ani de la moartea acestei maeștre nelăcruțate pe pămîntul patriei ei, chiar în vîrsta aceasta s-a petrecut un fapt încîntător, care are asemănări mișcătoare cu basmul, atît de plin de semnificații, pe care l-am povestit.

Pe 1-octombrie însoțit al Mării Baltice în apropierea orașului Frustwell, s-a organizat o tabără pentru copii.

Printre micii oaspeți ai țării Selmei Lagerlöff se aflau copii din Anglia și Norvegia, Egipt, R. D. Germană, Ceylon și Iugoslavia, Franța, Finlanda și alte țări. Printre cele cîteva sute de prieteni ai lui Gulliver, un grup compact îl alcătuiau detașamentul de copii veniți din Uniunea Sovietică, format din 63 delegați.

Am sosit în tabără exact la prînz — povestește Valia Ermakova din Moscova. Chiar din prima clipă am văzut cît toți copiii din tabără se au primii cu zîmbetul pe față și chiar din prima zi am simțit cu toții cît parcă ne leagă un fir nevăzut.

MIHAIL COSMA

La grădinița de copii a fabricii de produse zaharose „Krasnyi Okteabr” din Moscova. Nici o cută nu brăzdează frunțele senine ale miilor cetățene sovietice care, așezate la o masă, în aer liber și soare, par foarte adînc în interesanta lor ocupație.

(continuare în pag. IV-a)

Centenarul lui Ivan Franko

Cititorilor care în cunoștință de cauză văd în Ivan Franko este impresionat de fecunditatea multilaterală a acestui creator de mari posibilități, pe care istoria literară îl așază printre citorii culturii ucrainene (Sevchenko, Lesia Ukrainka, Grabovski) și îi atribuie un rol covârșitor, cu ecouri plină astăzi, în dezvoltarea poeziei, prozei, teatrului, criticii din patria lui. Este de ajuns să notăm că în marile biblioteci din Moscova și Kiev sînt înregistrate ca aparținînd prodigiului scriitor un număr de peste 5.000 lucrări de diferite genuri pentru a ne forma o primă imagine despre uriasa moștenire a acestui talent.

Despre viața lui, însuși Ivan Franko ne-a lăsat unele mărturii care îi definesc profilul, traectoria luminată, pe care a tras-o în inima norodului său. Ca și Taras Sevchenko, părintele său spiritual, înflăcărat luptător și autor a repetat în numeroase rânduri cuvintele semnificative: „Istoria vieții mele este o parte a istoriei patriei mele”. Ca și autorul „Cobzarului”, care se asemăna prin îndrăzneală și temperament, autorul „Feticiilor” și-a dezvoltat identitatea profundă, vitală cu idealurile poporului său pe care a înțeles să-l slujească pînă la capătul vieții. „Ca fiu de țaran hrănit cu pline amăr — a spus la sărbătorirea a 25 ani de activitate Ivan Franko — consider de datoria mea să-mi închin toată viața acestui popor simplu. Crescut la școala aspră a vieții, de mic copil mi-am însușit două precepte: primul — sentimentul datoriei față de popor și al doilea — nevoia de a munci neobosit”. Aceste cuvinte au constituit baza pe care s-a străduțit întreaga viață a talentatului scriitor, el a entuziasmat și călăuzit o activitate de o efervescentă și de o tenacitate eroică, neumbrită în esența ei chiar și în momentele de îndoielii ori oboșelă.

Ivan Iakovlevici Franko s-a născut la 27 august 1856 în satul Naguevici din Galizia apuseană. Drumul vieții și al creației lui se vor desfășura în condiții deosebit de grele, intrucît în perioada aceea în urma împărțirii Poloniei, în 1772, între Rusia, Prusia și Austria, Ucraina apuseană (Galizia) cade sub stăpînire imperiului austro-ungar. Decenii în sir harnicilor popor galician, majoritatea formați din țărani, va suferi de triplă exploatare: așuprirea imperiului austriac, pe care încă Herțen îl numise „Bastilia poporului”, crunta împănare a panilor polonezi, stăpînitori de mări întinșuri și care erau favorizați de ocupanți, precum și stăpînire singeroasă a capitaliștilor și moșierilor autohtoni, cu toții înfățișați în numeroase pagini din opera lui Ivan Franko.

Fiu de țaran fierar, scriitorul va avea prilej să cunoască, în fierăria tatălui său, latura odioasă, crîncenă a asupririi și a exploatații, chipuri de muncitori și țărani nedreptați, dar arzînd de o simțită minie, ce îi vor popula operele sale străbătute de patos revoluționar. Tot aici, în fierărie, viitorul luptător și artist se adapă de la izvorul creației populare; aici au răsunat în multe seri, în preșimă nicovalei și a broaselor versurile de foc ale lui Sevchenko, sorbite cu neșat de ascultătorii obidiți alți de adinc de către cei puternici.

În povestirile cu caracter autobiografice scrise mai tîrziu de Ivan Franko, întîlnim adeseori copilul din fierărie, căci sub chipul eroului copil, a cărui „naivitate” putea fi scuzată, scriitorul găsește un procedeu de a demasca fărâșele asupritorilor, de a prezenta ideile și sentimentele ale poporului în schiele „Geniomul”, „Lăsa de caligrafie”, „Părintele umorist” etc. Prelund metoda prezentării „prin prisma psihologiei copilului” Ivan Franko a creat tablouri veridice în care este înfățișată școala scolastică, retrogradă, condusă de călugări ce formau în copilul spiritual superioară docile față de asupritori.

Totusi, această școală, organizată după concepțiile celor ce transformasera Galizia într-o colonie, nu va perverti sufletul artistului cinstit, care pînă la urmă nu fusese decît un copil curios de înfrățit copilărie viața plină de umilință a părinților și fraților săi. Luptînd cu greutăți și cu o mizerie teribilă, Ivan Franko reușește să termine liceul și mai tîrziu să studieze universitare, urmate la Lvov. Această perioadă coincide cu debutul său în literatură, la revista studentescă „Druhba”, în anul 1874.

Încă de pe băncile universității, conștient că propaganda naționalistă constituie — de fapt — o formă diversificată de a desprinde masele de mizeria de eliberare națională, Ivan Franko se încadrează ferm în lupta revoluționară, promovînd cu consecvență ideea frăției dintre poporul ucrainean și poporul rus. „Sîntem cu toții rușii — auzit — vă repet încă o dată, sîntem cu toții rușii!” scrie el în articolele sale străbătute de ură pătîmășă împotriva naționalistilor burghezi din Ucraina.

În formația complexă și bogată a scriitorului, un rol de seamă îl va avea mai ales contactul viu, nemîncîtuț, cu lucrările democratilor-revoluționari ruși — Herțen, Belinski și Cernișevski și cunoașterea teoriei socialismului științific, a lucrărilor lui Marx și Engels, din care electuează primele traduceri în limba ucraineană („Capitalul” cao 24, vol I și unele părți din „Anti-Dühring”). Însulețit de ideile marxismului, Ivan Franko desfășoară o susținută activitate publicistică în ziarul muncitoresc „Praca” (Munca), editat în limba polonă, de asemenea elaborează o serie de lucrări de economie politică, între

care un manual „Catehismul socialismului economic” (1878), și „Bazele economiei socialiste” (1879).

Avînd mereu în față tabloul asupririi poporului, înaripat de ideile revoluționare-democratice ale luptătorilor ruși, cu un orizont lărgit prin cunoașterea marxismului, Ivan Franko creează opere inspirate în toate genurile literare, elementul fundamental al creației sale fiind viața poporului muncitor, idealurile claselor asuprite.

Adept convins al principiilor realismului critic, scriitorul va fi deosebit să ogîndască în opera lui aspecte realiste ale vieții contemporane, să trezească în siml maselor dorul de eliberare, setea de luptă, de dreptate.

De aceste obiective nobile este luminată lirica lui bogată, de o valoare egală cu a predecesorului său, Taras Sevchenko, și chiar intrucivă întrecîndu-l prin diversitate, prin largimea concepției, prin bogăția tematică și prin tonul curajos. Ivan Franko și-a conceput cea mai mare parte din numeroasele sale poezii sub semnul ne-creștin al a face din versul său o armă pentru luminarea poporului. Poetul nutrește dorința vie de a rămîne mereu în poezie un propagandist revoluționar.

Ca adevăra-n mină și de și
Luptînd cu rîu, cu-orice-nrobitor,
Al libertății fîrm vom cuceri
De-om semăna lumina în popor.

Deci! fața sus, voi luptători
Porniți asatul beznii pe pămînt
Sua brațele, voi tîrduțori,
Voi, minți în noaptea luminată.

Asemenea versuri care îndeamnă la luptă a scris poetul mai ales după 1870, cînd poezia sa a căpătat un caracter evident publicistic, reflectarea incertății și a mizeriei sociale fuzionînd organic cu chemarea la luptă împotriva asupritorilor aproape în toate creațiile.

Tonalitatea revoluționară, vibrația cetățenească a versului sporec conținutul. De aceea, în 1887, cînd poetul își tipărește masiva sa culegere de versuri „Culmi și văi”, opinia publică și critica timpului este îndreptățită să considere că aceste este cel mai mare eveniment din istoria poeziei ucrainene de după „Cobzarul” lui Sevchenko. Volumul, care conține 16 cicluri, cuprinde de activitate lirică a poetului desfășurată de-a lungul unui deceniu. Pline de inovații, datorite ca din marmora, două întinse cicluri „Tablouri din Galizia” și „Sonete din închisoare” oferă scene realiste și satirice ale vieții patriei lui. Cu un sarcasm necrutător poetul demască politica imperiului austro-ungar, pe care îl denumese „o pată de mociară în inima Europei”. Cu aceeași vigoare se dezvăluie fondul ipocrit al „constituțiilor” liberale și al „libertății” burgheze.

Pe-orîunde treceți, voi, cumpliți
mișei,
Geme poporul! Îi smulgeți trel piei.
„Trăiască libertatea”, țipați, dar
apăsăți!
„Incurajăm cultura”, clamați și
spînzurați!

Inchisoarea, pe care poetul avusese ocazia s-o cunoască în repetate rînduri devine un simbol al întregii Austrie și al capitalismului în general.

În ciclul „Gîndurile proletariului”, Franko adresează mesaje pătîmășe luptătorilor pentru libertate, cîntă lupta de clasă:

Luptați! Cutățați pe-treagul glob!
Tîlăși o cale nouă pentru rob!

Primul volum de versuri al lui Ivan Franko se încheie cu ciclul „Excelsior”, ciclu ce reprezintă o culme a creației sale lirice. Poezii ca „Pietrării”, „Argatul” sînt mîrgăritare ale liricii acestui poet, care s-a arătat mereu convins de biruința libertății, cum spune într-o poezie din ciclul „Tovarășilor din închisori”:

Nu, domnul nu ne-o dăru
Nici sînții mari din dreapta sa.
Puterea el cu brașu-om cuceri
Prin vreața ta și vreața mea!

Este interesant de semnalat că și în a doua perioadă a activității lui Ivan Franko, perioada de după 1890, cînd în proza sa încep să se reflecte puternic limitele gîndirii sale ideologice, în poezie — chiar atunci cînd e dominată de accente intimiste, individualiste — poetul rămîne consecvent patriotismului, dragostei de umanitate, principiului înfrățirii dintre poporul rus și ucrainean, luptei pentru libertate.

Întreaga măsură a acestor sentimente, ce alcătuiesc fondul democratismului liricii lui Franko, poetul și-a exprimat-o în marile lui poeme epice „Ivan Visenski” (1900) în care dezvoltă tema slujirii patriotice a poporului de către un intelectual, în balada eroică „Pe muntele Sviatovirski” (1900), unde se prezintă poetic episodul istoric al luptei de eliberare a ucrainenilor împotriva cotorpitorilor polonezi și ocuparea Lvov-ului în 1655 de către Bogdan Hmelnițki. Cea mai valoroasă dintre operele sale în versuri, poemul de mari dimensiuni „Moiaș” (1905) este — de fapt — cîntecul de lebadă în poezie al acestui mare cîntăreț al destinului patriei lui. Folosind teme istorice și biblice, după modelul lui Sevchenko și al poeziei contemporane Lesia Ukrainka, Ivan Franko, pătruns de ecoul evenimentelor revoluționare din 1905 dezvoltă pe un plan larg ideea eliberării naționale și sociale a poporului ucrainean.

Ca și în poezie, în proza lui, extrem de bogată, cuprinzînd sute de schite, povestiri, nuvele etc. Ivan Franko a lăsat o moștenire uriasă, lucrări de mare interes, ce au deschis drumul prozei moderne în literatura ucraineană. Ivan Franko este primul scriitor care a înfățișat în literatura țării sale chipuri de muncitori, problematica luptei de clasă. Cunoșcînd temeinic cumplinele realități, viața grea a muncitorilor petroliferi din Borislav, Ivan Franko scrie un ciclu de nuvele „Povestiri din Borislav” pe care le tipărește în 1878 și din care cele mai semnificative sînt nuvelele sale celebre: „Boa constrictor” (1878) și „Borislavul rîde”. Zăgrăvind procesul înrobirii capitaliste a Galiei în deceniile 7-8 din secolul trecut, scriitorul creează scene memorabile care înfățișează exploatarea nemiloasă a muncitorilor și primele fenomene ale apariției conștiinței revoluționare în sinul lor.

Deși ca metodă literară în aceste nuvele se resimte puternic naturalismul lui Zola, tablourile zăgrăvite nu sînt statice, ele reușesc să demască ca armă pentru luminarea poporului. Poetul nutrește dorința vie de a rămîne mereu în poezie un propagandist revoluționar.

De același suflu revoluționar sînt străbătute și schițele și nuvele consacrate teme rurale. Întîmplări profunde emoționante cum sînt — de pildă — cele povestite în schițele „Întîlnirea mea cu Oleksa”, „El poartă vina”, „Printre oameni buni” etc. stîrnesc și astăzi în sufletul cititorului minia înversnată împotriva formelor sălbatice de împănare a țărănimii folosite de pami și arendași în Galizia, asemănătoare celor utilizate și în țara noastră de către boierimea din trecut.

Cald și plin de forță, majoritatea creațiilor în proză ale lui Ivan Franko dovedesc un talent înzecat nu numai de frumos, ci și de prezentare cit mai veridică a procesului de pauperizare a țărănimii, de trezire a ei la luptă. Aceleași trăsături pot fi semnalate și în culegerile cu subiecte luate din viața de închisoare („Spre lumină”, „La fund” etc.) ca și în povestirile satirice, care demască falsul liberalism și fărâșele cotorpitorilor austriaci („O constituție poroască”, „Bugetul fiarelor” etc.).

Dar, cîrm am mai spus, în unele creații Franko nu a putut rămîne neinfluențat de limitele sale ideologice.

Mai ales după 1890, cînd scriitorul se desparte de activitatea socială activă și de poziția socialistă, — în versuri, dar mai accentuat în proză, încep să-și facă loc ideile supusimului și individualismului, ideea supunerii în fața destinului, motivele refugiuului în sinul naturii (nuvelele din volumul „Ștîlpi societății” (1895) romanul „Cărări și drumuri” (1899) și altele).

Dacă în unele lucrări în proză și în unele versuri vigorosul talent al acestui mare artist a alunecat pe poziții care îl depășeau de obiectivele luptei marelui în dramaturgia sa Ivan Franko va rămîne perpetuu un creator adînc, convins că teatrul „trebuie să fie o școală a vieții”, cum o spune el însuși, că operele dramatice „trebuie să redea viața, să reflecte și să analizeze manifestările ei și să stîrnească în spectatori o atitudine critică față de viață”.

Cultivînd asemenea principiul înaintate, însulețit de concepția estetică realistă a teatrului clasic rus, al căru admirator și discipol a rămas mereu, Ivan Franko creează primele piese de mare valoare din repertoriul realist al teatrului ucrainean. Și în acest domeniu talentul multilateral al scriitorului deschide un nou făgaș, orizonturi noi, dîruînd literaturii mari creații, cum sînt piesele sale în mai multe acte „Sorbul”, „Invățătorul”, „Feticiura furată”, „Visul cnezului Sviatoslav”, dramele și comediele într-un act „Ultimul krețlar”, „Un suflet de piatră”, „Cantonul nr. 27”, „Meșterul Ciriak” etc., feeria pentru copii „Judecata Sf. Nikolai” și altele.

Întreaga operă dramatică creată de marele scriitor este pusă în slujba idealilor înaintate ale timpului său, miștină puternic pentru o viață nouă, iluminată de soarele libertății și al omiei.

Adevărate picuri ale creației dramatice a lui Ivan Franko, drama „Feticiura furată” și piesa istorică „Visul cnezului Sviatoslav” (în care autorul a avut ca model capodopera pușkiniană „Boris Godunov”), reprezintă piese de temei în repertoriul teatrelor sovietice, fiind jucate cu mult succes și în multe alte țări.

Visul de libertate al lui Ivan Franko, dorința sa fierbinte de a-și vedea poporul dezrobît de sub orice asuprire s-a realizat abia în zilele furtunoase ale Marii Revoluții Socialiste, care eliberă pe muncitorii Rusiei de exploatare, a frînt definitiv și lanțurile seculare ale poporului ucrainean.

Ivan Franko nu a putut vedea și trăi acest eveniment căci a încetat din viață numai cu un an înainte al evenimentului, în 1916.

De atunci și pînă astăzi datorită transformărilor epocale din Uniunea Sovietică, și în patria marelui poet și scriitor, R.S.S. Ucraineană, s-au înfăptuit schimbări radicale pe toate planurile, a înflorit o cultură națională, care a depășit cu mult visul lui Franko despre o patrie în care „poezii și scriitorii să nu fie numărați pe degete”.

La împlinirea a o sută de ani de la nașterea lui Ivan Franko, poporul ucrainean, popoarele sovietice, întreaga omenire progresistă, cinstesc cu venerație memoria acestui patriot și artist de frunte al Ucrainei, preîntîndu-i opera sa bogată și inspirată.

M. CRISTEA

Nikolai Afanasievici Ponomarev

„O UNIFORMA NOUA”

Mesajul artei sovietice

de EUGEN SCHILERU

Organizatorii Expoziției de artă plastică sovietică, rînduînd lucrările în săli și fixînd centrele de panou, au căutat parca să sublinieze și pe această cale înaltul mesaj umanist și combatant pe care îl conține selecția de lucrări expuse la Dalles.

Astfel, panoul central al sălii de sculptură este dominat de lucrarea lui Nikolai Ivanovici Osenev, „Anul 1917. Primul cuvînt al puterii sovietice. Dececi despre pace”. În feiul în care pictorul a știut să rena unanimitatea aprobatoare cu care oamenii sovietici au salutat acest decret se vede asociații pasujane, hotărîrea și forța cu care popoarele Uniunii Sovietice au îmbrățișat de la început cauza păcii. Impresia de autentic este cu atât mai puternică cu cît pictorul a știut să sezeze în reacțiile spontane ale oamenilor simpli conștiința importantă evenimentului și să împletească astfel înîlmul cu solemnul.

În aceeași sală vizitatorul întîlnesc așezat în compoziția întîlnitei, bustul lui V. I. Lenin, realizat de sculptorul Nikolai Vasilevici Tomski. Am reținut și în această operă, pe care au popularizat-o reproducțiile, calitățile de prînzătoare analiză psihologică, de centrare pe esențial, de sobrietate, care caracterizează arta științifică și reținută a lui N.V. Tomski.

În sala principală, vizitatorul întîlnitează pe panoul central compoziția amplă a tînărului pictor Valentin Fedoseevici Zadorojni — „Memuritorii”. Ea este închinată băieților și fetelor care au format grupul de luptă împotriva nazizilor, „Tînașă Gardă”. În lumina aproape spectrală a unei nopți de iarnă, se decupează monumental grupul de tineri sovietici. În această clipă care precede execuția, ei afirmă din chipurile și atitudinile lor aceeași voință de nelînfrînt, aceeași demnitate, aceeași superioritate morală. Nobletea cauzei pentru care au luptat face imposibilă orice sovăire, orice îndoială interioară. Grupul lor domină lumea ticăloasă a călător și devine o prezență care îmbrăbățează, care îndeamnă pe fiecare privitor să se străduiască să urce în propria lui existență spre asemenea cîmuri morale. Print-o asemenea intensitate dramatică, dominată de nădejde și încredere, compoziția aceasta, care de fapt surinde clipele de dinaintea morții, devine un imn închinat vieții. Tînașul pictor a știut să folosească mijloacele de expresie — unghi de vedere, grupaj etc., într-un fel care s-a sporească puterea emoțională, mobilizațoare, agitatrică, a imaginii. Ne dăm seama că ne aflăm în fața unei profesii de credință zguduătoare prin umanismul ei, în fața unor sentimente majore și că acesta este mesajul artei sovietice.

În aceeași sală este expusă compoziția patetică a Verei Ignatieva Mubna: „Noi cerem pace”. În ea întîlnim și viclmele războiului, mama coreeană care poartă copilul ucis pe brațe, soldatul care și-a pierdut un braț și lumina ochilor, cît și forțele hotărâte să împiedice repetarea cortegiului de distrugerii și suferințe pe care ni le aduce războiul. Personajele sînt rediate într-un fel de marș lent, apăsător, de un dinamism reținut, dar print-aceasta nu mai puțin puternic. Este un marș dirz, irezistibil, care elucidează adunarea profundă a privitorului și care sugerează capacitatea de a spulbera încercările de împotrivre.

În jurul compoziției lui Arkadi Alexandrovici Plastov — „Pe arie” se grupează compoziții de gen, peisaje, chipuri de personalități ale vieții sociale, pe scurt tot atîtea mărturii ale felului în care oamenii sovietici operează asupra realității, transformînd natura, moravurile, conștiințele și înmulțind astfel prilejurile de afirmare a fericii umane. Varietatea temelor, subiectelor, factorilor plastice, paleteelor, etc., demostrează amploarea portativului de idei și sentimente pe care se înscriu cele mai bune realizări ale picturii sovietice. Este o confirmare directă a faptului că realismul socialist nu numai că îngăduie, dar și promovează stiluri personale.

Am remarcat din acest grup de lucrări tablourile lui Max Avadievici

Favorski pentru a ilustra fic „Cuvîntul despre oastea lui Igor”, fic „Boris Godunov” de Puskin.

Alexandr Mihailovici Gherasimov expune un ciclu de acuarele guasate inspirate de peisajul chinez care reînțește în ele cu atmosfera lui specifică. Situndu-se printre primii, Evghenie Adolfovici Kibrik este prezent prin ciclul de ilustrații pentru nuvela „Colas Breugnon” de Romain Rolland și prin ilustrații pentru nuvela Taras Bulba de N.V. Gogol. Ele constituie tot atîtea echivalente plastice ale unor pagini nemuritoare, putînd exista totodată mulțumită nivelului lor artistic și independent de text. Graficianul prezintă cu ocazia o compoziție de proporții — „Bogdan Hmelnițki lasă ca ostatec pe fiul său Timuș la anul Crimmei” — pînă care dovedește asimilarea lecțiilor conținute de pictura istorică a peredivnicilor. Amintirea felului în care Fedotov rezolva problemele de lumină în cunoscutul tablou „Encore, encore!” răsună în compoziția picturii militanți Boris Mihailovici Nemenski — „Despre cel de departe și cei de aproape”. Calitățile de pictor cu un viu simț al decorativului, unanimitate recunoscută de Alexandru Alexandrovici Deineka, se întîlnesc și în compoziția „Nemărginire”. De o încintătoare spontaneitate și prospețime este și peisajul lui Alexandru Andreovici Gherasimov — „După ploaie”. Președintele Academiei de Arte a U.R.S.S. este reprezentat în același timp și prin două portrete, dintre care am apreciază Marsak, pentru construcția lui vigorosă. Capacitatea de a redea textura materială a obiectelor, simț al acordurilor tonale și rafinament cromatic dovedește Evghenie Alexeevna Maleina în natura moartă cu pepene și banane.

În ultima sală, aceea care este dominată de pictura lui Osenev, și de portretul lui V. I. Lenin executat de Tomski, publicul român are ocazia să ia pentru prima oară într-un chip direct cunoștință cu arta a doi mari peisagisti sovietici: Serghei Vasilevici Gherasimov și Martiros Sarian. Peisajele primului ne arată că ne aflăm în fața unui pictor respectuos față de realitatea obiectivă în raport cu care își schimbă paleta, și în același timp în fața unui temperament liric. Am regretat că Martiros Sarian este reprezentat printr-o singură lucrare. Dar este suficientă pentru a demonstra o înțelegere modernă a problemelor peisajului, o vigoare cromatică curierătoare, un simț al ritmărilor planurilor și al decorativului, o matematică a acordurilor tonale, care-l situează pe artist în primel rînduri. În aceeași sală vizitatorul întîlnitează lucrările lui Semion Afanasievici Ciuikov, interesante prin problemele de compoziție, de lumină și de culoare pe care le pune. În sculptură, Tomski domină de asemenea prin portrețul unui minier francez și portrețul minierului polonez, prin acea putere de sinteză care fixează esențialul și concentrează în planuri bine echilibrate, care justifică sculptural complexiunea sufletească a modelului. Fermecătoare sînt și portretele de copii — Petre portarul și Liova compozitorul, executate de Tamara Nikolaeovna Mihnovskaia. Evghenie Viktorovici Vucetici este reprezentat printr-o reducere a figurii centrale din Monumentul ostasilor sovietici la Berlin, operă de multă vreme celebră, și printr-un portret „De două ori erou al muncii socialiste Nazaratii Nazov” tratat cu nerv și cu o evidentă înțelegere a specificului sculpturii. Se mai disting de asemenea lucrările lui Rafael Ervandovici Ambursumean „Portret de femeie”, Boris Ivanovici Diujev „Huțul”, Ivan Mihailovici Voropai „A.I. Hertzen” etc.

Cea de a doua sală din circuit este închinată unei selecții de lucrări de grafică. Dintre artiștii aparținînd unor generații anterioare apar lucrările Anel Petrovna Ostroumova-Lebedeva, xilografii în culori, tratate în planuri ample, puternic marcate și dovedind conștiința specificității grafice, iar într-o vitrină gravurile în lemn realizate de Vladimir Andreovici

„Cuvîntul despre oastea lui Igor”, fic „Boris Godunov” de Puskin.

Alexandr Mihailovici Gherasimov expune un ciclu de acuarele guasate inspirate de peisajul chinez care reînțește în ele cu atmosfera lui specifică. Situndu-se printre primii, Evghenie Adolfovici Kibrik este prezent prin ciclul de ilustrații pentru nuvela „Colas Breugnon” de Romain Rolland și prin ilustrații pentru nuvela Taras Bulba de N.V. Gogol. Ele constituie tot atîtea echivalente plastice ale unor pagini nemuritoare, putînd exista totodată mulțumită nivelului lor artistic și independent de text. Graficianul prezintă cu ocazia o compoziție de proporții — „Bogdan Hmelnițki lasă ca ostatec pe fiul său Timuș la anul Crimmei” — pînă care dovedește asimilarea lecțiilor conținute de pictura istorică a peredivnicilor. Amintirea felului în care Fedotov rezolva problemele de lumină în cunoscutul tablou „Encore, encore!” răsună în compoziția picturii militanți Boris Mihailovici Nemenski — „Despre cel de departe și cei de aproape”. Calitățile de pictor cu un viu simț al decorativului, unanimitate recunoscută de Alexandru Alexandrovici Deineka, se întîlnesc și în compoziția „Nemărginire”. De o încintătoare spontaneitate și prospețime este și peisajul lui Alexandru Andreovici Gherasimov — „După ploaie”. Președintele Academiei de Arte a U.R.S.S. este reprezentat în același timp și prin două portrete, dintre care am apreciază Marsak, pentru construcția lui vigorosă. Capacitatea de a redea textura materială a obiectelor, simț al acordurilor tonale și rafinament cromatic dovedește Evghenie Alexeevna Maleina în natura moartă cu pepene și banane.

În grafica de sevelet trebuie să subliniem valoarea portretelor iscalite de Gheorghii Semeonovici Vereiskii pe care regretăm a nu-l vedea reprezentat și prin minunatele lui peisaje remarcabile prin simțul construiții spațiale și al sugerării luminii. De asemenea, am vrea să remarcăm calitatea peisajelor în tempera ale lui Vladimir Valerianovici Bogatkin, tînaș pictor care realizează subtile armonii cromatice imprimînd unorii temperei fluidități și transparente de acuarie.

Revenind la ilustrația de carte, atragem atenția asupra stilului lapidar, blîuziv și plin de vervă, demonstrat de A. M. Lavtîn în ilustrațiile pentru „Suflete moarte”, asupra atmosferei pregnante care se degajă din cehematice ilustrații ale lui D. A. Dubinski pentru „Casa cu mezzanin”, asupra amestecului de fantastic și de ironie din cele executate de A. T. Bubnov pentru „Noaptea de Ajun” de N. V. Gogol etc.

Desigur am fi vrut să întîlnim în expoziție toate personalitățile artelor plastice sovietice, și să putem astfel să ne bucurăm de o selecție mai bogată. Totuși, chiar și cu aceste absențe, actualul ansamblu de lucrări de pictură, sculptură și grafică sovietică este suficient pentru a transmite înaltul mesaj de umanitate al unei arte pusă în slujba omului și a vieții, a demnității, libertății și fericii lui.

A. A. Deineka

CARNET

Cu prilejul centenarului lui Ivan Franko

Luna aceasta, atît în Uniunea Sovietică cît și peste hotare, se va sărbători o sută de ani de la nașterea marelui classic al literaturii ucrainene, poetul Ivan Franko. În Ucraina, patria poetului, jubileul va căpăta o amploare deosebită. Editurile, teatrele, artiștii plastici și compozitorii ucraineni își aduc contribuția la sărbătorirea acestui jubileu.

După ultimele date ale centrului de editare a cărții din U.R.S.S., din 1917 și pînă în prezent operele marelui scriitor-revoluționar au fost editate numai în Ucraina de 441 ori, într-un tiraj de 8 milioane exemplare. Scrierile sale au fost traduse în limbele rusă, bulgară, maghiară, germană, poloneză precum și în alte limbi străine. În prezent, la Harkov se a în pregătire ultimul din cele 10 volume din culegerea de opere ale lui Franko.

Teatrele din Ucraina pregătesc în vederea jubileului spectacole noi cu piese de I. Franko sau inspirate din lucrările sale. Vor fi prezentate piesele „Feticiura furată” și „Pentru cămînuș casei” (dramaturgie de A. Omelcenco după povestirea cu același titlu a lui I. Franko), piesele într-un act „Suflet de piatră”, „Meșterul Ciriak”, piesa „Zidarul” de P. Ti-bencko, închinată vieții și creației lui I. Franko, precum și o piesă de A. Solomarski și N. Yalievski.

Compozitorii, pictorii și sculptorii din Ucraina lucrează la o seamă de lucrări închinată lui I. Franko. Astfel, sculptorii A. Belostafki și O. Suprun au terminat un bust al poetului, care va fi așezat în fața teatrului „I. Franko” din Kiev. Compozitorul S. Ludekevici a scris două poeme simfonice cu cor pe teme din scrierile lui I. Franko: „A. Kos-Anatoșki” (dramaturgie de A. Omelcenco) după povestirea cu același titlu a lui I. Franko, și „Mășterul Ciriak”, piesa „Zidarul” de P. Ti-bencko, închinată vieții și creației lui I. Franko, precum și o piesă de A. Solomarski și N. Yalievski.

O expoziție închinată lui Maxim Gorki

De curînd, la Tripoli, s-a deschis o expoziție închinată vieții și operei lui Maxim Gorki. La deschidere au participat reprezentanți ai guvernului libian, oameni de artă și cultură, membri ai corpului diplomatic.

În zilele premergătoare deschiderii expoziției, presa libiană a publicat numeroase articole despre viața și opera lui Gorki. Un loc deosebit în articolele publicate în presă l-au ocupat părțile despre rolul lui Gorki în literatură. Opera lui Gorki, remarcă presa libiană, și-a adus contribuția la dezvoltarea literaturii arabe, iar scrierile sale traduse în limba arabă circula în rîndul a milioane de oameni.

Repertoriul teatrelor sovietice

În Uniunea Sovietică s-au încheiat recent lucrările Constituției unionale cu privire la problemele de repertoriu, convocată de Ministerul Culturii al U.R.S.S., Uniunea Scriitorilor și Asociația Uniunea a teatrelor. În cadrul consfățuirii, la care au luat parte numeroși regiștri, dramaturgi, directori de teatre, au fost făcute interesante comunicări despre noul caracter dramatic și despre planurile de perspectivă ale unor dramaturgi. Participanții au fost informați asupra activității dramaturgilor din republicile unionale, asupra dramaturgiei pentru copii și noilor piese ale autorilor străini, și au ascultat un referat închinat problemelor formării repertoriului. Totodată au fost discutate unele piese noi, printre care „Sonetul lui Petrarca” de N. Pogodin, care tratează despre unele probleme de morală și „Izvorul veșnic” de D. Zorin, piesă închinată lui V. I. Lenin. Poetul I. Selvinski a citit poemul dramatic „Kirill cel mare”. În care sînt înfățișate evenimentele din 1917 iar A. Volodin noua sa piesă „Fetița de la fabrică”.

Colaboratori prețioși

În primele zile ale lunii iunie mai mulți ingineri și tehnicieni care au studiat în Uniunea Sovietică și care lucrează acum în diferite întreprinderi și instituții din regiunea Ploiești s-au întrunit într-o consfățuire organizată de consiliul regional A.R.L.U.S.-Ploiești.

La această consfățuire — la care au participat pe lângă membrii biroului consiliului regional și secretarii consiliilor raionale A.R.L.U.S. — s-a dezbătut o singură problemă: participarea colaboratorilor care au studiat în Uniunea Sovietică la activitatea organizațiilor A.R.L.U.S. Referatul și discuțiile au arătat că, deși în regiunea Ploiești se găsește zeci de ingineri și tehnicieni care au studiat în Uniunea Sovietică, totuși, puțini dintre aceștia au participat la activitatea de răspundere a cunoștințelor despre Uniunea Sovietică. „Aceasta a fost altă lipsă organizațională A.R.L.U.S. care n-au avut inițiativa de a ne strage într-o asemenea muncă, etî și lipsa noastră, care n-am cerut acest lucru organizațiilor A.R.L.U.S. deși l-am dorit” — a declarat inginerul Ion Barbălat, care lucrează acum la S.M.T. Comisani, raionul Tîrgoviste.

Pe bună dreptate participanții la consfățuire au arătat că tocmai acei care au văzut Uniunea Sovietică, care au trăit și de zi, ani de-a rîndul în mijlocul oamenilor sovietici, tocmai aceștia pot desfășura o activitate calificată de răspundere a cunoștințelor despre viața și realizările oamenilor sovietici. Ei pot fi cei mai buni propagatori ai bogatei experiențe sovietice. „Noi nu numai că putem desfășura o muncă calificată de propagare a experienței sovietice, dar avem și datoria morală față de oamenii muncii din țara noastră de a le împărtăși din ceea ce am văzut și am învățat de la minunții oameni sovietici” — a spus tov. Mircea Constantin, inginer la uzinele „Mai” Ploiești.

După prezentarea referatului și după discuțiile ce s-au purtat, s-a făcut propunerea ca, în cadrul consiliului, să se treacă la un plan concret de acțiuni care să prevadă manifestările ce se vor organiza în cursul următoarelor două luni, cu participarea celor prezenți la consfățuire.

Această propunere a fost acceptată și planul de acțiune a fost încheiat într-un fel destul de ingenios și, practic. Într-o serie de organizații raionale A.R.L.U.S. și organizații care au studiat în Uniunea Sovietică s-au încheiat pe loc un fel de „contracte” în care s-a stabilit tema manifestărilor, locul și data ținerii lor. În cadrul acestor „contracte” s-au perfectat astfel — ca un prim început — aproape 40 de întâlniri ale colaboratorilor care au studiat în Uniunea Sovietică cu oamenii muncii din regiunea Ploiești. Este de remarcat că tovarășii care au studiat în URSS s-au angajat să se întâlnească nu numai cu oamenii muncii din întreprinderile și instituțiile lor, ci și cu oamenii și muncii din alte întreprinderi, instituții și unități ale sectorului socialist agricol și chiar din alte localități și alte raioane.

Temele acestor întâlniri sînt foarte variate. Unii și-au propus să vorbească despre metodele de muncă ale oamenilor sovietici, alții despre viața de fiecare zi, sau despre ospitalitatea oamenilor sovietici. Mulți tovarășii și-au propus să vorbească despre locurile din Uniunea Sovietică în care au trăit, despre uzinele, colhozurile sau sovhozurile unde au fost la practică, despre minunatele realizări ale oamenilor sovietici pe care le-au văzut cu ochii lor.

Au trecut două luni de la consfățuire și în acest timp majoritatea prevederilor planului au fost realizate. Astfel, tov. inginer Andreone Nicolae de la Rafinăria nr. 1 Ploiești s-a întâlnit cu muncitorii, tehnicienii și inginerii de la această rafinărie și de la Rafinăria nr. 1 din R. Sărat, împărțându-le din experiența sa.

Consiliul orășnesc A.R.L.U.S. va organiza în colaborare cu editura „Cartea Rusă” în unele întreprinderi și instituții din Capitală conferințe și expuneri cu temele: „Creația lui Ivan Franko”, „Literatura ucraineană”, „Tara Svevoen” — marele poet ucrainean, „Opera lui M. Kofubinski” precum și prezentări ale romanului „Marea familie” de M. Stiebanș, „Rada din Perelaslav” de N. Stiebanș.

În zilele Decadel, iubitorii de literatură vor putea găsi în librării numeroase lucrări ale scriitorilor clasici și contemporani ucraineni, traduse în limba română.

În zilele Decadel, iubitorii de literatură vor putea găsi în librării numeroase lucrări ale scriitorilor clasici și contemporani ucraineni, traduse în limba română.

îndu-le din metodele sovietice folosite în tratarea tîftelului. Tov. inginer Păpărică Constantin, de la secția agricolă a raionului Crivov, s-a întâlnit cu țărâni muncitori din mai multe comune din raionul Crivov, Teleaș și cu colectivii din G.A.C. Padina, cărora le-a vorbit despre aspecte din agricultura sovietică. Tov. Ing. I. Barbălat de la S.M.T. Comisani, raionul Tîrgoviste, a avut o întâlnire la S.M.T. Inotești cu mai mulți muncitori și tehnicieni din S.M.T.-urile din întreaga regiune, cărora le-a vorbit despre metoda de muncă a lui Ivan Buneev, cu care a lucrat personal, în timpul etî a studiat în Uniunea Sovietică.

Expunerile au fost făcute cu competență și ele au trezit interesul participanților, care au cerut ca asemenea întâlniri să se organizeze cit mai des. Succesul acestor întâlniri se datorează tovarășilor care au studiat în Uniunea Sovietică, care și-au pregătit expunerile în mod temeinic, dovădind interes pentru reușita lor. În același timp, ei se datorează și consilierilor raionale A.R.L.U.S. și consiliului regional A.R.L.U.S. Ploiești, care s-au preocupat de organizarea în bune condiții a acestor întâlniri. Trebuie subliniat în mod deosebit activitatea unor secretari ai consiliilor raionale A.R.L.U.S., ca de exemplu, tov. Nedelu Barbu, Bărbulescu, Bezenich, Mărgărit, Vlad Ion, care au urmărit în mod sistematic planul de acțiuni stabilite, luînd măsuri pentru realizarea lui.

În realizarea acestei acțiuni s-au făcut însă resimțite și o serie de lipsuri și deficiențe. Astfel, unele întâlniri nu s-au ținut de loc sau au fost amânate fără motive temeinice. Așa a fost cazul întâlnirilor stabilite în comuna Drașina de Sus și Starchoid din raionul Teleaș. Abia pe la sfîrșitul lunii iunie, după ce o serie de întâlniri fuseseră amânate, biroul regional A.R.L.U.S. Ploiești a luat măsuri organizatorice concrete pentru respectarea planului stabilit. De asemenea, unele birouri ale consiliilor raionale, ca de exemplu biroul consiliului raional Tîrgoviste, nu s-au preocupat în suficientă măsură de organizarea acestor întâlniri.

Așa a putut împlini ca la începutul lunii iulie să fie amînată fără motive temeinice o întâlnire a tov. ing. Cristea de la Uzinele Metalurgice Tîrgoviste cu muncitorii, inginerii și tehnicienii întreprinderii „Victoria” din aceeași localitate.

Cu toate lipsurile care au existat, acțiunea întreprinsă de consiliul regional A.R.L.U.S. Ploiești, de a antrena în activitate organizații pe care au studiat în Uniunea Sovietică, și-a dovedit pe deplin utilitatea. Acțiunea a trezit interes, fiind preluată de consiliile raionale. Astfel, pe baza experienței consiliului regional, o seamă de birouri ale consiliilor raionale, ca de exemplu Cîmpina și Pucioasa, au trecut la alcătuirea planurilor de acțiune pe lunile august și septembrie. Numai în raionul Pucioasa s-a stabilit un număr de 13 manifestări cu participarea unor tehnicieni care au studiat în URSS. Într-o ședință care a avut loc recent, biroul regional A.R.L.U.S. Ploiești a stabilit să recomande consiliilor raionale din regiune să extindă organizarea acestor întâlniri nu numai cu tovarășii care au studiat în Uniunea Sovietică, dar și cu turiștii și membrii diferitelor delegații care sînt în ultimul timp în Uniunea Sovietică.

Este de datoria organizațiilor A.R.L.U.S. și indeosebi a consiliilor raionale, de a avea o evidență cit mai precisă a acestor tovarășii și a atrage la o activitate concretă de răspundere a cunoștințelor despre Uniunea Sovietică, despre oamenii sovietici.

MIRCEA BREBU

Tribuna aplicării experienței sovietice

Un supliment valoros în hrana vitelor

În țara noastră însușirea furajelor a început să fie aplicată, în unele regiuni, de-abia prin 1934-1935, iar într-o măsură redusă. Asiguranța bazelor furajelor nu era o preocupare a statului burghez-bucureștesc. Anume lipsa de pășuni pe timpul verii și de nutrețuri suculente înzestrate și concentrate pe timpul iernii, au avut o productivitate mică, în condițiile actuale de dezvoltare a zootehniei în țara noastră se acordă o deosebită atenție asigurării unei puterice baze furajere și a unei alimentații raionale a animalelor. Oamenii de știință tehnicieni și crescători de animale din țara noastră, urmînd exemplul și folosind experiența sovietică, au tras învățăminte prețioase și au obținut rezultate bune în domeniul pregătirii nutrețurilor și în special în acela al însușirilor.

În urma cercetărilor făcute, s-a observat că unele plante ca porumbul, avînd un conținut ridicat de zahăr, se însușoază ușor, în timp ce altele — ca lucerna, trifoiul etc. — fiind sărace în zahăr și mai bogate în albulmină, se însușoază mai greu și numai în anumite condiții. Intenșii pe acest principiu, cercetătorii sovietici au elaborat teoria minimumului de zahăr care se bazează pe corelația dintre cantitatea minimum de zahăr necesară însușirii și cea existentă în plante. Din acest punct de vedere, exemplul și înțelegerea complexă „I.K.-3”, toacătoarea de mare capacitate „R.S.S.-6”, combina de recoltat și tocat porumb, „S.K.-2.0” și a acestor mașini, diferitele nutrețuri verzi, fibroase sau suculente sînt marcate după oarecare în cantități considerabile, pentru a fi însușite în condiții optime.

Din păcate, multe gospodării, S.M.T.-uri și centre ale cooperărilor sătești nu folosesc toate toacătoarele de care dispun și nu utilizează întreaga lor capacitate. În unele locuri, aceste mașini — prost întreținute — funcționează defectuos, se deteriorează repede. De asemenea, mai sînt unii tehnicieni și brigadierii, ca cei de la gospodăriile agricole de stat Jegalia și Mărculești, care au concepții învechite cu privire la însușirea porumbului. După părerea lor, porumbul se poate însuși în întreg, nelocuit, sub această formă fiind mai bun pentru oi. Însă în acest caz se obține un nutreț murat de calitate mediocră pe care animalele îl consumă greu și îl folosesc incomplet.

După documentația sovietică, specialiștii sînt în construcții agricole au elaborat proiecte de siloz din beton și cărămidă — în formă de silozuri cilindrice sau conice, îngrădite sau deschise, în formă de încăperi din plase prefabricate sau în formă de turnuri esențiale cu capacitate de 10-30 vagoane fiecare. Pentru adaptarea construcțiilor de siloz la condițiile țării noastre, de un real folos ne-au fost îndrumările date, precum și demonstrațiile făcute de inginerul sovietic N. S. Korobkin, care a

Dr. GH. MARINESCU
director de secție
la Institutul de cercetări zootehnice

prepararea silozurilor să fie lăuate pe planul țării, de alta parte, în unele locuri, aplicăm metode vechi, bîncușoșe — care, cum spun unii, „nu au greș” — sînt neglijate metodele noi de însușire și se obțin reușite mediocre. La toate acestea s-a adăugat insuficienta dotare tehnică a unor laboratoare regionale de analiză a furajelor, precum și o planificare necorespunzătoare.

O cunoștință însemnată de care dispune căntărea nutrețului însușit este gradul de marunjire a plantelor. O tocare fină asigură punerea rapidă și masivă în libertate a sevei, o presare mai bună și mai uniformă și un mediu deosebit de favorabil dezvoltării bacteriilor lactice. Cercetătorii sovietici au arătat că ovazul tocat mărunt a fermentat în 7 zile de la însușire, iar la cel netocat, procesul fermentativ a durat 30-100 zile, produsul obținut fiind de calitate mai slabă. În cadrul ajutorului pe care țara noastră l-a primit din partea Uniunii Sovietice, gospodăriile agricole de stat și colective au fost dotate cu numeroase mașini pentru tocare nutrețului. Așa sînt, de exemplu, toacătoarea complexă „I.K.-3”, toacătoarea de mare capacitate „R.S.S.-6”, combina de recoltat și tocat porumb, „S.K.-2.0” și a acestor mașini, diferitele nutrețuri verzi, fibroase sau suculente sînt marcate după oarecare în cantități considerabile, pentru a fi însușite în condiții optime.

Din păcate, multe gospodării, S.M.T.-uri și centre ale cooperărilor sătești nu folosesc toate toacătoarele de care dispun și nu utilizează întreaga lor capacitate. În unele locuri, aceste mașini — prost întreținute — funcționează defectuos, se deteriorează repede. De asemenea, mai sînt unii tehnicieni și brigadierii, ca cei de la gospodăriile agricole de stat Jegalia și Mărculești, care au concepții învechite cu privire la însușirea porumbului. După părerea lor, porumbul se poate însuși în întreg, nelocuit, sub această formă fiind mai bun pentru oi. Însă în acest caz se obține un nutreț murat de calitate mediocră pe care animalele îl consumă greu și îl folosesc incomplet.

După documentația sovietică, specialiștii sînt în construcții agricole au elaborat proiecte de siloz din beton și cărămidă — în formă de silozuri cilindrice sau conice, îngrădite sau deschise, în formă de încăperi din plase prefabricate sau în formă de turnuri esențiale cu capacitate de 10-30 vagoane fiecare. Pentru adaptarea construcțiilor de siloz la condițiile țării noastre, de un real folos ne-au fost îndrumările date, precum și demonstrațiile făcute de inginerul sovietic N. S. Korobkin, care a

Tineri colhoznici cu studii medii

În fiecare toamnă, numeroși absolvenți ai școlilor medii din Uniunea Sovietică încep să lucreze direct în producție, în fabrici, colhozuri, S.M.T.-uri și sovhozuri. Anul acesta mulți tineri au plecat pe pămînturile desțelente. Clase întregi de absolvenți au pornit spre Siberia și Kazahstan.

Oriunde s-ar afla, tinerii absolvenți lucrează cu multă rivă realizînd succese însemnate.

În cliseu: Comsomolista Serafima Jeltikova, care a terminat anul trecut școala medie, lucrează acum la ferma de lapte a colhozului „Zavet licea” din regiunea Tambov, fiind una din cele mai bune mulgătoare din artel.

Tribuna aplicării experienței sovietice

Un supliment valoros în hrana vitelor

În țara noastră însușirea furajelor a început să fie aplicată, în unele regiuni, de-abia prin 1934-1935, iar într-o măsură redusă. Asiguranța bazelor furajelor nu era o preocupare a statului burghez-bucureștesc. Anume lipsa de pășuni pe timpul verii și de nutrețuri suculente înzestrate și concentrate pe timpul iernii, au avut o productivitate mică, în condițiile actuale de dezvoltare a zootehniei în țara noastră se acordă o deosebită atenție asigurării unei puterice baze furajere și a unei alimentații raionale a animalelor. Oamenii de știință tehnicieni și crescători de animale din țara noastră, urmînd exemplul și folosind experiența sovietică, au tras învățăminte prețioase și au obținut rezultate bune în domeniul pregătirii nutrețurilor și în special în acela al însușirilor.

În urma cercetărilor făcute, s-a observat că unele plante ca porumbul, avînd un conținut ridicat de zahăr, se însușoază ușor, în timp ce altele — ca lucerna, trifoiul etc. — fiind sărace în zahăr și mai bogate în albulmină, se însușoază mai greu și numai în anumite condiții. Intenșii pe acest principiu, cercetătorii sovietici au elaborat teoria minimumului de zahăr care se bazează pe corelația dintre cantitatea minimum de zahăr necesară însușirii și cea existentă în plante. Din acest punct de vedere, exemplul și înțelegerea complexă „I.K.-3”, toacătoarea de mare capacitate „R.S.S.-6”, combina de recoltat și tocat porumb, „S.K.-2.0” și a acestor mașini, diferitele nutrețuri verzi, fibroase sau suculente sînt marcate după oarecare în cantități considerabile, pentru a fi însușite în condiții optime.

Din păcate, multe gospodării, S.M.T.-uri și centre ale cooperărilor sătești nu folosesc toate toacătoarele de care dispun și nu utilizează întreaga lor capacitate. În unele locuri, aceste mașini — prost întreținute — funcționează defectuos, se deteriorează repede. De asemenea, mai sînt unii tehnicieni și brigadierii, ca cei de la gospodăriile agricole de stat Jegalia și Mărculești, care au concepții învechite cu privire la însușirea porumbului. După părerea lor, porumbul se poate însuși în întreg, nelocuit, sub această formă fiind mai bun pentru oi. Însă în acest caz se obține un nutreț murat de calitate mediocră pe care animalele îl consumă greu și îl folosesc incomplet.

După documentația sovietică, specialiștii sînt în construcții agricole au elaborat proiecte de siloz din beton și cărămidă — în formă de silozuri cilindrice sau conice, îngrădite sau deschise, în formă de încăperi din plase prefabricate sau în formă de turnuri esențiale cu capacitate de 10-30 vagoane fiecare. Pentru adaptarea construcțiilor de siloz la condițiile țării noastre, de un real folos ne-au fost îndrumările date, precum și demonstrațiile făcute de inginerul sovietic N. S. Korobkin, care a

Din nou la drum

Vasili Ivanovici Hievnoi, responsabilul ariei, privea cu ciudă cum Ghilka se învîrtea pe lângă sacii plini, îl dezlega, îl îngropa în mla și boabele reci, le cerea în palmă și chiar le încerca în dinți.

K. KOJEVNIKOVA

vor fi udate Brigada a trei de cîmp, pe care o deservete Ghilka, nu ar avea acoerită. După ploaie se vor plîde atîtea ore cu uscatul. Iar mașina lui Ghilka și ale tovarășilor săi de la autobaza nr. 16 din Tiraspol vor sta degeaba.

„Gărgărite n-are? — întrebă soferul cu un aer preocupat, privind spre Hievnoi.”
— S-a găsit cine să facă pe agromonul! — mormăia acesta. — Ce te interesează pe tine gărgăritele?
— Întreb, pentru că dacă la baza „Zagotzerno” vor găsi măcar una, atunci vor trimite înapoi toată încărcătura. Dar boabele le-ați uscat bine?”

Hievnoi se aprinse:
— Cine ești tu ca să mă controlezi? Treaba ta e să șezi în mașină și să învîrzi de volan. Iar aici ne-om descurca noi.

Ghilka se încruntă.
— Prost ne înțelegi munca. Îți închipui că eu pot să gonesc degeaba mașina statului? Și ce folos ar avea colhozul dacă la baza „Zagotzerno” nu mi-ar primi grîniea?

— Bine, bine — îi răspunse mai potolot Hievnoi — boabele sînt bune, doar singur le-ai controlat.

Ghilka mai cerea o dată cu grijă caroseria mașinii și intră în cabină.
— Drum bun, Vasea! — îi spusese Hievnoi.

Mașina porni. Curînd aria rămase în urmă. Un drum de 43 km trebuie să-l străbați în cel mult o oră, Vasili privea atent înainte. Mașina gonia pe lângă un cîmp cu porumb. Frunzele mari și grele se miscau alene. Chiar și aici, în cabină, auzea murmurul drumului monoton, iar de partea cealaltă a drumului strălucia floarea-soarelui. Vîntul gonia în întîmpinarea mașinii și lui Vasili i se părea, ca întotdeauna, că vrea s-o oprească.

Drumul îi fu tăiat de un tractor pe șosele. Vasili scoase capul din cabină și strigă:
— Ei, responsabilule, lasă-mă să trec! Am încărcătură urgentă — cereale!

Drept răspuns, tractoristul îi zîmbi și feri într-o parte. Mașina gonia din nou. Soarele s-a ascuns, dinspre dreapta aluneca pe cer un nor cenușiu.

— Oare să vină ploaia? — îl întrebă Vasili pe ajutorul său, Kirill Cerneavșci.
— Așa-mi pare și mie.

Ghilka mări viteza și, treptat, gîndurile lui porniră pe alt făgus, nu prea vesel. Dacă plouă, cerealele de pe artel

Opt luni de zile durează perioada de uinare a balenierilor. Opt luni în timpul sezonului de pescuit, în zilele de arși, sau prin cefuri reci.

Deși principala îndelincție în această perioadă este umiditatea, nici celelalte îndelincții caracteristice oricărui colectiv de muncă sovietic — ca studiu, odihnă, distracție — nu sînt neglijate în timpul călătoriei.

Electricianul Iuri Căciuev este cel mai tânăr membru al echipajului. Pe lângă obligațiile sale profesionale, el mai îndeplinește o importantă sarcină pe linie de comsomol. Iuri este operator cinematografic pe uscat „Uragan”. Dacă n-ar fi el, cum ne-am putea oricărui serie liberă? Desigur, poți să ascuți radio, să citești o carte sau să faci o partidă de șah. Dar să îți lipsească opt luni de zile de un film e totuși neplăcut. Și de aceea, ori de cîte ori balenierii pleacă la urinat, fiecare va la ce dinul cite 10 filme.

Și pe măsură ce se întîlinesc în timpul călătoriei, vasele schimbă între ele filmele. În asta seară, de pildă, va rula filmul „Petrolerul Derbent”.

Valurile izbesc cu furie în us, puntea se cutremură de zădărnici mașinilor iar în salonul vasului zădărnicele aparate de protecție. În timpul acesta, capitanul vasului, Vladimir Vistavkin, stă în cabină sa, aplecat deasupra hărții, studînd viitoarele rute, stabilînd locurile de vîntoare.

An de an crește numărul balenierilor oinați. „Uragan”, baleniera „Uragan” omează într-o lună atîtea balene cit vîna înainte într-un întreg.

„Oare ce deșteaptă învîntul alt marea și își fărmurte. Abia miște de zori și toată vîntul este străbătut deodată de fluieratul prelung al sirenelor, care parcă ură să treacă pe locuitorii orașului Kitovoi.”

Dar de fapt aici toată lumea e trează de mult. Locuitorii orașului au aflat de succesul obținut de „Uragan” la vîntoare și au ieșit cu toții la fîrm în întîmpinarea vasului. În curînd, șeurile se întorc, remorcînd două balene urtase. Pe cala de lansare așteaptă muncitorii. Baleniele sînt trase pe mal, măsurate și îndată încep prelucrarea.

Combinatul „Jasni” a fost utilitat cu noi mașini și instalații perfecționate, care permit prelucrarea mai rapidă a vinatului etî și valorificarea acelor părți din corpul balenei care înainte erau aruncate pradă păsărilor de mare. S-au îndlat clădiri noi, în care sînt repartizate secțiile combinatului. Noua uzină electrică furnizează energie electrică alt combinatului etî și pentru nevoile locuitorilor orașului, precum și pentru stația de radio care fine legătură permanentă cu balenierii care se găsesc în largul mării.

Datorită noului utilitat etî și priceperii lucrătorilor combinatului, se valorifică din plin tot ceea ce se poate obține dintr-o balenă. Din pielea balenel se fabrică piele pentru talpi și șei. Din masele albuminoase se obține gelatină, clei și fibre, iar din carnea balenel se prepară conserve foarte gustoase.

„Baleniera „Uragan” din flota Kurișkaia se află de cîteva ore în larg. Suflet un vînt rece, și soarele abia răzbate prin vînturi groase de nori cenușii. Azi Oceanul Pacific e foarte morocănos.”

Întregul echipaj, în afară de cel ocupat în sala mașinilor, stă pe puntea. Fiecare la locul lui.

Deodată se aude o voce:
— Au apărut balene. Zădrec în partea dreaptă o turmă de cășaloși!

Observatorul de pe puntea de sus a reușit să-i numere: sînt vreo patruzeci. Acum e rîndul harponierului Serghei Sciadrin. Numai de ori nimeri în plin! Succesul vîntoare depinde în mare măsură de prima împușcătură. Dacă dă greș prima dată, baleniele dispar imediat în apă.

Baleniera se apropie din ce în ce mai mult de turmă. Și în clipa cînd ar fi momentul prielnic pentru prima lovitură de tun, baleniele dispar deodată în apă. Acum n-ai ce-i face, trebuie să aștepti să apară din nou la suprafață.

Și din nou binoculurile și lunetele cercetează suprafața oceanului. Baleniele reapar și în momentul cînd vasul se apropie la o bătaie de tun, iar se sculînd.

De cîte ori n-a anunțat cerceteșii: — La laborator au apărut baleniele! Vasul se întoarce în direcția indicată, plînd cu toată viteza.

— Trage! strigă cineva cu o voce sugrumată de emoție.

Și în clipa aceea răsună împușcătură. Harponier se înfige în balenă. Lovitura precisă, răpune ceteleul. Cablul începe să se desfoare de pe troliu, dar balena nu-l mai poate trage departe.

Cum e, mare? — întrebă căpitănel, aplecat peste balustrada punții de comandă.

Harponierul trebuie să precizeze de la distanță specia, sexul și mărimea ceteleului. Dacă e o femelă cu un pu după ea nu e voie să o atingi. Aceasta e lege internațională foarte strictă și toți alnătorii de balene sînt obligați să fină seama de ea. De data aceasta, însă, totul e în regulă.

Vîntoarea a fost bogată: au fost răpuse opt balene. Ele sînt trase cu parima spre vas, cu ajutorul unei macarale cu aburi. În corpul balenel se pompează aer comprimat pentru a asigura flotabilitatea ei și apoi este legată cu cabluri de vas și remorcată pînă la fîrm.

Decada literaturii și artei ucrainene

În perioada Decadelor literaturii și artei ucrainene, (27 august—5 septembrie) Direcția difuzării filmelor va prezenta în numeroase orașe ale țării cicluri de filme realizate de studenții cinematografice ucrainene. În Capitală vor rula cu această ocazie filmele „Mama”, „Poemul Pogodnic”, „Matrozul Clijk”, „Pumnul de fier” și „Boier cu orice preț”. În centrele regionale și în unele centre raionale vor putea fi vizionate filmele: „Tine-re tre zbuclumiat”, „Destinul Marinei Vlasenko”, „Aventura vasului Bogatir”, „Soldatul Ivan Brovkin”, „Ștefe pe arpi” ș. a.

Consiliul orășnesc A.R.L.U.S.

Oaspeți ai A. R. L. U. S. - ului

La invitația Consiliului General A.R.L.U.S. a venit în țară pentru a-și petrece concediul de odihnă, Magdalena Ladanyi, șefa secției de propagandă a Consiliului Central al Asociației de prietenie ungaro-sovietică.

În zilele de 6 și 8 august, M. Ladanyi a vizitat Consiliul General A.R.L.U.S. unde a purtat discuții cu activiștii ai aparatului central al Asociației, care i-au împărtășit din experiența activității desfășurate de organizațiile A.R.L.U.S.

Miercuri după-amiază, pictorul grafician E. A. Kibirik, membru corespondent al Academiei de Artă a URSS, și E. A. Sveniorgoșkaia, director al săliilor de expoziție de pe lângă Aca-

demia de Artă a URSS, au făcut o vizită la Consiliul General A.R.L.U.S. Aci au fost salutați de tovarășii Octavian Livezeanu, vicepreședinte al Consiliului General A.R.L.U.S., A. Anastasiu, secretar al Uniunii artiștilor plastici, I. Moraru, secretar adjunct al Consiliului General A.R.L.U.S., M. H. Maxy, director al Muzeului de artă al R.P.R., și alți oameni ai artei și culturii, reprezentanți ai Consiliului General A.R.L.U.S. etc.

A fost de față și V. V. Skorniakov, afaș al ambasadei Uniunii Sovietice la București.

În întrebarea care a avut loc într-o atmosferă de căldă prieten, tov. Octavian Livezeanu a expus aspecte din activitatea A.R.L.U.S.

Sărbătorirea Zilei sportivului sovietic

Peste 4.000 de cetățeni ai Capitalei au luat parte la manifestarea organizată în seara zilei de 6 august la teatrul de vară al Parcului de cultură și odihnă „I. V. Stalin” în cinstea Zilei unionale a sportivului sovietic, de către consiliul raional A.R.L.U.S. Stalin și Casa Centrală a Armatei.

Manifestarea a fost deschisă de tov. Gh. Vlăduț-Răcoasa, președintele consiliului raional A.R.L.U.S. Stalin. A luat apoi cuvîntul maestra ementă a sportului Elena Jiatu — căpitănela echipei R.P.R. de handbal feminin, care a vorbit despre dezvoltarea sportului în URSS.

A urmat un program de demonstrații sportive de gimnastică, scrimă, haltere și box susținute de maeștri

Din viață și din cărți

Cisterna cu aur

Nu departe de gara Senkovo de pe linia Gorkei, a fost descoperită o cisternă îngropată în pămînt. Inscripția găsită pe ea arată că a fost turnată la Petersburg, în anul 1720, dintr-un aliaj de argint, aramă și oțel. În cisternă s-a găsit aur. Calcule aproximative arată că valoarea acestei comori este de un milion și jumătate de ruble.

Un termometru gigant

Citind despre termometrele uriașe instalate pe turnurile Universității de Stat din Moscova, ni le-am putea imagina în formă de feți de sticlă, lungi, avînd jos globuri de mărimea unui butoi, pline cu mercur sau cu alcool colorat. De fapt, însă, ele au cadre rotunde cu diametrul de nouă metri. Acele lor sînt

lungi de șase metri și au vîrful în formă de sulfă. Deoarece clădirea uriașă a universității radiază o cantitate colosală de căldură, temperatura aerului trebuie măsurată la o distanță mare de clădire. În verdeața scuarului, la umbra copacilor, poate fi văzută o gheretă mică fixată pe un drup de oțel, la doi metri de la suprafața pămîntului. În ea se află elementul sensibil al termometrelor. Deși este numai de mărimea unui creion, el dirijează săgețile uriașe aflate la 80 de metri deasupra lui.

Pe turnurile universității sînt instalate două termometre. Motorul care pune în mișcare săgețile de șase metri ale fiecărui termometru are o putere de numai 60 wați. Este aproximativ puterea unui ventilator de cameră. Datorită reducerii cu care e prevăzută, el poate înduși săgețile uriașe chiar și atunci cînd pe ea este depusă zăpadă sau se odihnesc coriile.

În timpul reglării termometrelor, de ghereta în care este instalat elementul sensibil, a fost apropiat o hirtie aprinsă și iată că săgețile uriașe din turn au început să se miște, sperînd păsările care se odihneau pe ele.

Toate mecanismele termometrelor, afară de elementul sensibil, se află în sala mașinilor din turn. Cu elementul sensibil, ele sînt unite prin cablu de cupru.

Patinaj vara

Deși este o zi însorită de vară, pe alele care duc spre parcul de cultură și odihnă Sokolniki trec mulți cu patinele în mîna.

Patinoarul de vară

Calendarul actualității

Săptămâna care a trecut a adus noi confirmări ale politicii pașnice a Uniunii Sovietice...

Ce arată cifrele
Joi trecută au fost date publicității rezultatele indeplinirii planului pe primul semestru al noului cincinal sovietic...

Incăpăținarea nu servește înțelegerii
Insulele de aceeași gândiri în ce privește soarta lumii și relațiile internaționale...

O influență binefăcătoare
Sporind mereu capacitatea industrială a țării lor, beneficiind de zi în zi tot mai mult de avantajele regimului socialist...

Încăpăținarea nu servește înțelegerii
Insulele de aceeași gândiri în ce privește soarta lumii și relațiile internaționale...

D. T. Ștețlov, ministru Afacerilor Externe al U.R.S.S., primește pe Mamoru Sighemitsu, ministru Afacerilor Externe al Japoniei.

Încăpăținarea nu servește înțelegerii
Insulele de aceeași gândiri în ce privește soarta lumii și relațiile internaționale...

Impotriva oricărui fel de război
La întrebările deschise ale redactorilor pentru problemele militare ale lui „New York Times”...

Sub semnul prieteniei
Nu trecut decât puțin vreme de când guvernul sovietic a anunțat realizarea centrului de cercetări de artă și știință...

Sub semnul prieteniei
Nu trecut decât puțin vreme de când guvernul sovietic a anunțat realizarea centrului de cercetări de artă și știință...

Sub semnul prieteniei
Nu trecut decât puțin vreme de când guvernul sovietic a anunțat realizarea centrului de cercetări de artă și știință...

Sub semnul prieteniei
Nu trecut decât puțin vreme de când guvernul sovietic a anunțat realizarea centrului de cercetări de artă și știință...

Sub semnul prieteniei
Nu trecut decât puțin vreme de când guvernul sovietic a anunțat realizarea centrului de cercetări de artă și știință...

Tezaurul restituit

„Am venit în Uniunea Sovietică ca prieteni și am găsit aici prietenie”

„Am venit în Uniunea Sovietică ca prieteni și am găsit aici prietenie”
Un grup de conducători ai Partidului social-democrat din provincia Alberta, Canada...

„Am venit în Uniunea Sovietică ca prieteni și am găsit aici prietenie”
Un grup de conducători ai Partidului social-democrat din provincia Alberta, Canada...

Sentimentul imensității

Sentimentul imensității
Funcționarii din Capitală, Piața 30-40 km, pretutindeni în jurul Moscovei...

Sentimentul imensității
Funcționarii din Capitală, Piața 30-40 km, pretutindeni în jurul Moscovei...

În ziua de 6 august sala Gheorghievski din Marele Palat al Kremlinului a fost martora solemnității...

În ziua de 6 august sala Gheorghievski din Marele Palat al Kremlinului a fost martora solemnității...

Se lărgeste colaborarea științifică și tehnică între țara noastră și Uniunea Sovietică
La sesiune au fost discutate probleme ale colaborării științifice și tehnice...

Se lărgeste colaborarea științifică și tehnică între țara noastră și Uniunea Sovietică
La sesiune au fost discutate probleme ale colaborării științifice și tehnice...

Se lărgeste colaborarea științifică și tehnică între țara noastră și Uniunea Sovietică
La sesiune au fost discutate probleme ale colaborării științifice și tehnice...

Se lărgeste colaborarea științifică și tehnică între țara noastră și Uniunea Sovietică
La sesiune au fost discutate probleme ale colaborării științifice și tehnice...